

LA XINA A BARCELONA

大白賽龍那很好的

La petita Roseta fa apals i ganxos, a la manera xina. Té bona lletra, oi?

Els venedors xinesos ambulants

¿On viuen, com viuen els xinesos, venedors de collarets i fantasies de «Madagascar» que roden per les terrasses dels cafès, pels carrers i les places de Barcelona? Aquell somriure impertorbable amb què us ofereixen la mercaderia, aneu a saber si és de felicitat o de resignació. Un tomb pel seu barri qui sap si ens ho aclariria. A veure: provem-ho.

Xina a la vista

Cap al tard, anem al barri d'aquests xinesos, que és al cor de les Drassanes. De tant sentir parlar de misteris ara, abans de trucar ens sentim cohibits. Truquem amb precaució. Mentre ens fan esperar per obrir-nos, passen llampeguejant pels nostres ulls, visions de pirates xinesos i la versió que ens en donen les pel·lícules americanes. No són pas visions massa tranquilitzadores...

Ens obren, és dir, ens mig obren, finalment la porta. Són dos xinesos autèntics. Amb un—pensem nosaltres— n'hi havia ben bé prou.

—Es tracta—diem—de saber quatre coses de la vostra vida comercial, alguna cosa dels vostres costums i, a més, que ens deixeu fer un parell de plaques. Tot és per IMATGES, veieu?

—Periodistes? Res, res. (No «quelemos», no «quelemos»— diuen en realitat).

—El nostre fotògraf—insistim—us farà bonics com sou (anàvem a dir: i una mica més...)

La resposta és un cop de porta. I tot de crits fets en unes veuetes metàl·liques, una mica eixordades pels cops violents donats sobre una taula... No era allò que se'n diu un èxit periodístic, ni un començament massa encoratjador.

Mr. Liau, el mandarí xinès

Perquè la cortesia xinesa—tan cantada en les històries— no quedés mal parada, una senyora del pis del damunt va presentar-nos Mr. Liau, un xinès europeïtzat que té influència so-

Galanteria xinesa... Això diu, traduït literalment: Una salutació per als lectors d'IMATGES

bre els seus germans de raça i és el que dirigeix llur negoci. Els avença els diners per a les compres i els paga les despeses de manutenció, que els va descomptant del negoci.

El seu castellà pintoresc, ens predisposa a l'interrogatori.

—Quins països heu recorregut, a més del nostre?

—França, Mèxic, Holanda, Alemanya i Espanya. Però Barcelona és una perla!

—Van haver d'embarcar-se clandestinament?

—No; no, com a passatgers... I afegeix: Jo sóc de Nankin.

—Nankin? Així teniu els comunistes molt a la vora del vostre poble nadiu...

Ara Mr. Liau, fa un somriure molt d'estampa xinesa.

—No ens fem il·lusions. El comunisme és també a les portes de França, d'Alemanya, d'Amèrica. És dir, pertot el món.

Però Mr. Liau, no contesta amb la mateixa polidesa amb què responia les nostres primeres preguntes. El tema no el toca massa de prop. Girem full.

—Quant temps fa que és a Barcelona?

—Quatre anys. Sóc l'amo del pis on viuen els meus companys.

—I com va la venda?

—No massa bé. Per això molts companys nostres se n'han

La mà de Wu escriu sobre la quartilla una cordial salutació per als lectors d'IMATGES

anat de Barcelona. Ara tenim dos estudiants que seran dos futurs mestres nostres.

—¿No és indiscret de demanar-vos quan guanyen cada dia, aproximadament?

—No és cap secret. Quan el negoci va bé, unes quaranta pessetes. Ara el negoci flaqueja.

—I totes aquelles dificultats de circulació?

—Ara, en aquest aspecte ens deixen més tranquils. Abans ens negaven els permisos. Però no es descuidaven d'exigir-los si ens veien al carrer. I, és clar, ens penyoraven. Mireu: a Madrid, per vendre al carrer, els nostres companys paguen vint cèntims.

—Quins són els vostres millors compradors?

—Ja no cal dir-ho. Les que tenen més bon gust, les noïetes, aquest bé de Déu que en teniu. I és ben veritat, com més bufones més bones compradores. Això no falla mai. Diem de passada que Mister Liau no s'ha limitat a festejar xineses.

—Les vostres dones—diu—són de primera, però les nostres són més plàcides, més contemplatives. Per cert que un company nostre va casar-se amb una sevillana. Jo, per ara sóc solter. Ja pot dir-ho.

—I afegirem: ben plantat i capitalista. Així, com un anunci de «La Vanguardia», no?

—No, no sóc pas ric, això no. No em convé pas que corri.

—I digueu-nos, si us plau: ¿heu conservat la vostra tradició a la taula?

—Posats a taula, mengem com vosaltres, exactament.

—Una pregunta de caràcter industrial: ¿Us feu els colliarets vosaltres, o ja els compreu fets?

—Nosaltres ens limitem a vendre, que ja és molt.

—¿I què me'n dieu de Vicens Hong, com a torero?

Mr. Liau, riu, per primera vegada, estrepitosament.

El perill comunista a la Xina. Mr. Liau, amb el mapa a la vista, conta les seves impressions a l'autor d'aquest article

Aquesta xineta que sembla un bibelot de porcellana, ha nascut a Barcelona

L'estratagema de Mr. Liau, donà resultat, i els seus companys foren sorpresos pel fotògraf. Això podria ésser, també, una escena misteriosa de film americà

—Això cal deixar-ho per als espanyols. Els xinesos no servim.

—I, tanmateix, teniu un «fenòmeno» de la vostra raça que es diu Joan Wuang. Té quaranta anys. Fou expulsat de Xanghai.

Mr. Liau té tard.

—Demà—diu—me'n vaig de Barcelona, però deixaré dit als meus companys que es deixin retratar.

—Mirarem d'afavorir-los tant com poguem, oi Cases?

Unes plaques difícils

Hem dit difícils pel rubor d'escriure heroïques. Rieuvós de les instantànies de la caça del lleó o de la pesca de la foca. Almenys els lleons ni les foques no tenen un odi decidit a la fotografia. Però aquests xinesos sí. Vam tornar-hi un dia darrera l'altre. No hi havia res a fer. No ho volien. (No «quelemos» com diuen ells.)

La bona senyora de la primera vegada ens aconsellà que esperéssim el retorn de Mr. Liau.

—Prou que els retratarem—deia encoratjant el fotògraf. I vam trobar el truc decisiu. Vam apagar el llum de l'escala. Tot era a les fosques. De cop i volta, va encendre's un llumí. Era Mr. Liau que pujava. Els altres xinesos venien darrera d'ell. Quan va apagar-se el seu llumí va encendre's el nostre magnèsium.

—Gràcies, Mr. Liau, ja tenim les plaques.

En vista que la seva virginitat fotogràfica ja havia estat vulnerada, els nostres xinesos es van declarar vençuts i decidiren donar algunes facilitats—no gaires—al company Cases.

LLUIS SAINZ DE MORALES
(Fotos Cases)